

ΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ... ΜΗ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασιλίας

ΠΡΟΚΑΛΕΣΑΝ ΣΑΛΟ ΟΙ ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΟΥ

Ο Τζον Χάουαρντ για το ρόλο τής γυναίκας στην πολιτική και στις επιχειρήσεις

Φρούτο τής εποχής είναι τούτες τις ημέρες ο πρώην πρωθυπουργός, Τζον Χάουαρντ, με πολλές εμφανίσεις στα ΜΜΕ, είτε επειδή δεν υπάρχει ενδιαφέρον στην πολιτική, είτε επειδή οι πολιτικοί μας δεν είναι πια ενδιαφέροντες. Σε μια εκτενή συνέντευξη Τύπου που έδωσε πριν μερικές ημέρες ο κ. Χάουαρντ και αναμεταδόθηκε από το ABC, είπε πολλά ενδιαφέροντα, προφανώς επειδή είναι άνετος εκτός πολιτικής. Όμως πραγματικό σάλο προκάλεσε η απάντησή του στην ερώτηση δημοσιογράφου αν θα επιτευχθεί ο στόχος στην πολιτική, να μοιράζονται τις κοινοβουλευτικές έδρες οι άνδρες με τις γυναίκες και φάνηκε ο συντηρητισμός του.

Ο κ. Χάουαρντ είπε πως ποτέ ο αριθμός των γυναικών στην πολιτική δεν θα εξισωθεί με τους άνδρες, επειδή οι γυναίκες είναι αφοσιωμένες στο ρόλο τής φροντίδας.

«Οι γυναίκες γεννούν, ασχολούνται με την φροντίδα των παιδιών και τού σπιτιού και δεν τους αρέσει η ιδέα να ταξιδεύουν στην Καμπέρα και ν' απουσιάζουν από τα σπίτια τους μεγάλα διαστήματα», είπε ο κ. Χάουαρντ και πρόβλεψε πως με τη δόλωσή του θα διαφωνήσουν πολλοί, αλλά η αλήθεια πρέπει να λέγεται.

Πραγματικά πολλοί διαφώνησαν -άνδρες και γυναίκες- με την άποψη τού κ. Χάουαρντ για το ρόλο τής γυναίκας, που κατά τη γνώμη μου ήταν σωστή μέχρις ενός σημείου. Ασφαλώς οι γυναίκες γεννούν

και πρέπει να φροντίσουν το μωρό με το θήλασμα και άλλες ανάγκες του, ενώ ο σύζυγος εργάζεται. Μέχρι εδώ καλά τα λέει ο κ. Χάουαρντ, όμως, έχουμε το παράδειγμα τής υπουργού Οικονομικών στην ομοσπονδιακή κυβέρνηση, Κέλι Ο' Ντουάγιερ, μητέρα ενός νηπίου, τής Ολίβια. Η υπουργός εκτελεί άψογα τα καθήκοντά της, ακόμη και όταν ήταν μητέρα βρέφους, άρα ο κ. Χάουαρντ κάνει λάθος όταν λέει ότι η γυναίκα ασχολείται μόνο με τη φροντίδα τής οικογένειας και δεν μπορεί να πάρει μέρος στην πολιτική.

Αλλωστε δεν είναι δυνατόν να ασχοληθούν όλες οι γυναίκες τής Αυστραλίας με την πολιτική και ασφαλώς υπάρχει η δυνατότητα αυτή για μερικές εκατοντάδες.

Ενας δημοσιογράφος που διαφώνησε με τον κ. Χάουαρντ, στο τηλεοπτικό πρόγραμμα The Drum (ABC), είπε πως η Βουλή θα πρέπει να διευκολύνει τις γυναίκες πολιτικούς με παιδιά, αν θέλουμε ν' αυξήσουμε τον αριθμό τους.

Αλλά ας μη γελοιοποιήσουμε, ας μη χρησιμοποιούμε σαν πρόσχημα τα γυναικεία «καθήκοντα» φροντίδας για να δικαιολογήσουμε την μικρή αντιπροσώπευση γυναικών στην πολιτική και τις επιχειρήσεις, γιατί δεν είναι πια μυστικό πως κυριαρχεί η αντροκρατία. Αλλωστε, στο Εργατικό Κόμμα το 40% των βουλευτών είναι γυναίκες και στους Πράσινους είναι το 50%, μόνο στο Συνασπισμό Λίμπεραλ - Εθνικών έχει μειωθεί το ποσοστό των γυναικών. Στις

τελευταίες εθνικές εκλογές όλες τις γυναίκες στο Λίμπεραλ Πάρτι που αποχώρησαν από την πολιτική αντικατέστησαν άντρες και ήδη ακούστηκαν διαμαρτυρίες από άλλους... άντρες για τον τρόπο που το Κόμμα στη ΝΝΟ μοιράζει το χρίσμα σε υποψήφιους βουλευτές.

Το ίδιο συμβαίνει και στις επιχειρήσεις, όπου πολλές γυναίκες φτάνουν στα υψηλά αξιώματα, αλλά και στον χώρο εργασίας όπου οι γυναίκες πληρώνονται μικρότερους μισθούς για την ίδια εργασία που κάνουν δίπλα σε άντρες συναδέλφους τους.

Οι γυναίκες μένουν έγκυες, το βρέφος μεγαλώνει εννιά μήνες στην κοιλιά τους πριν το γεννήσουν, το θηλάζουν και δημιουργείται ένας άρρηκτος δεσμός ανάμεσά τους, που δεν μπορούμε να παραβλέψουμε, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί ο πατέρας να μοιραστεί με την μητέρα τη φροντίδα τού παιδιού και -γιατί όχι;- άλλα οικογενειακά καθήκοντα.

Αλλωστε, στην πλειοψηφία της η νέα γενιά εργαζομένων έχει ξεπεράσει τις σοβινιστικές μας νοοτροπίες, που θέλαμε τη γυναίκα έγκυο και ξυπόλητη στην κουζίνα, ενώ τώρα οι άντρες βοηθούν τη γυναίκα τους και στα οικιακά καθήκοντα. Τόνισα τη «γενιά εργαζομένων νέων» επειδή, δυστυχώς, δεν συμβαίνει το ίδιο στα συμβούλια των επιχειρήσεων και τις κομματικές οργανώσεις που ελέγχονται κυρίως από άντρες οι οποίοι προσυπογράφουν τις απόψεις τού Τζον Χάουαρντ...

“Ημέρα Μητέρας” – “ Ημέρα Πατέρα” ή “Ημέρα γονιών”

Επι τού προκειμένου, από την εκλεκτή συνεργάτιδά μας, ομότιμη καθηγήτρια Νίκη Καλτσόγια, λάβαμε την παρακάτω επιστολή με ενδιαφέροντα σχόλια για τον ρόλο και των δυο γονιών στην ανάπτυξη των παιδιών:

«Αγαπητοί φίλοι κ. Χρονόπουλε και κ. Χατζηβασιλίου,

Πάντα διαβάζω με ενδιαφέρον τις επιστολές που ανταλλάσσετε κάθε Τετάρτη στην εφημερίδα «Ο Κόσμος των Ηλικιωμένων» και πραγματικά όσα διηγείστε έχουν όχι μόνο μνήμες δικές σας, αλλά τόσα θέματα που αφορούν την ίδια την ιστορία της ομογένειας στην Αυστραλία που δεν πρέπει να χαθεί. Η σημερινή αλληλογραφία σας, όμως, με άγγιξε άμεσα, γιατί η ορφάνια από πατέρα παιδιών, από προσωπική εμπειρία, έχει τραγικές επιπτώσεις για την ψυχολογία, αλλά και γενικά για την εξέλιξη και το ίδιο το μέλλον τους «8η Μαρτίου, Ημέρα Μητέρας»: Γιορτάζεται με κάθε επισημότητα και με ευαισθησία σε όλη τη Δύση. Και είναι μέρα γιορτής, εκδήλωσης αγάπης και τιμής για τη μάνα. Διοργάνωση μεγάλων εκδηλώσεων στα σχολεία, στους Δήμους. Λουλούδια και δώρα στη μητέρα. Άξια, ασφαλώς κάθε τιμή. Ας πε-

ριοριστούμε μόνο στις δύο αυτές γραμμές και ας θεωρηθούν κι' αυτές ως ύψιστος φόρος τιμής, σεβασμού, αγάπης για τη ΜΑΝΑ.

Πριν από πολλά χρόνια ήμουν καλεσμένη από το Δήμο Σπάτων, κοντά στην Αθήνα, να μιλήσω για την «ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ». Κλείνοντας, θυμάμαι, είπα ότι «δεν πρέπει μόνο να γιορτάζεται η Ημέρα της Μητέρας και να τιμάται όσο της αξίζει. Ανάγκη να έχουμε «ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΓΟΝΙΩΝ». Στους χαιρετισμούς με πλησίασε ένας ηλικιωμένος κύριος και μου είπε σφίγγοντας μου το χέρι: «Σας ευχαριστώ που επιτέλους κάποιος την Ημέρα της Μητέρας μίλησε και για τον Πατέρα».

Σήμερα, στην εποχή μας, ίσως ξεχνάμε το ρόλο της οικογένειας για το παιδί. Κάνουμε λόγο για μ ο ν ο γ ο ν ε ἴ κ ό τ η τ α, δηλαδή για ένα γονέα για την ευθύνη του μεγάλωματος του παιδιού, ή των παιδιών. Και αυτή η μονογονεϊκότητα, όπως δείχνουν οι στατιστικές, η μεγάλη πλειοψηφία των παιδιών που ζουν με τον ένα γονέα, αυτός είναι η μάνα. Και όσο περισσότερο αναπτυγμένη είναι μια κοινωνία και όσο οι οικονομικές συνθήκες αναγκάζουν τη γυναίκα να εργάζεται, τόσο μεγαλύτερος είναι ο αριθμός των μονογονεϊκών οικογενειών. Και ακόμα όσο μεγαλύτερη η οικονομική κρίση τόσο πιο περιορισμένες οι παροχές για την προστασία της οικογένειας. Και αυτό είναι περισσότερο τραγικό απ' όσο νομίζουμε.

Υπάρχει σημαντικός αριθμός μελετών που παρουσιάζουν τις επιπτώσεις στην ψυχολογία και την εν γένει ανάπτυξη των παιδιών όταν ζουν με ένα γονέα και εδώ η συντηρητική πλειοψηφία είναι να ζουν μόνο με τη μητέρα. Το παιδί έχει ανάγκη και από τους δύο γονείς: Μάνα και Πατέρα. Ευτυχισμένα και ολοκληρωμένα ψυχολογικά τα παιδιά που μεγάλωσαν στην αγκαλιά και των δύο γονιών. Ψυχική ισορροπία, ασφάλεια, δύναμη ζωής και δημιουργίας χτίζονται στις οικογενειακές με την αγάπη και τη φροντίδα και των δύο γονιών. Οι ψυχολογικές επιπτώσεις στο παιδί που ζει με ένα γονέα, και κατά κανόνα τη μητέρα είναι διαφορετικές από κοινωνία σε κοινωνία, ανάλογα με το βαθμό ανάπτυξης της, όμως είναι εξαιρετικά σοβαρές. Βιβλία γνωστών ψυχολόγων για το ρόλο του πατέρα κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου για τις ίδιες τις κοινωνίες και όχι μόνο για τα παιδιά.

Οι μνήμες οι δικές σας, αγαπητοί φίλοι, ας είναι άμυνα που έρχεται από το παρελθόν αλλά υπηρετεί και το μέλλον.

Νίκη Καλτσόγια».

Ανάγωγα

Εγγραψε ο Τάσος Παππάς στην Εφημερίδα των Συντακτών:

«Ψυχραιμία. Ούτε σε κατάσταση οιονεί εμφυλίου βρισκόμαστε, ούτε συμμορίες απειλούν τη χώρα και την κοινοβουλευτική δημοκρατία.

Απλώς ένα κομμάτι του παλιού καθεστώτος, επειδή διαισθάνεται ότι πλησιάζει το τέλος του, αντιστέκεται με όλα τα μέσα, και κάτι που δηλώνει νέο προσπαθεί να πάρει τη θέση του.

Οι όποιες αλλαγές θα είναι εντός του συστήματος. Ψυχραιμία, λοιπόν, δεν πρόκειται για την επέλαση των μπολσεβίκων.»

Καλό!

Πηγαίνει ο Υπουργός Υγείας επίσκεψη σε ένα ψυχιατρικό ίδρυμα. Εκεί βλέπει έναν ανεβασμένο άντρα σε μια καρέκλα ακίνητο. Ρωτάει ο Υπουργός τον διευθυντή για ποιο λόγο είναι εκεί αυτός ο άνθρωπος.

– Κάνει τη λάμπα, κύριε Υπουργέ, του απαντά ο διευθυντής.

– Μα γιατί δεν τον κατεβάζετε; Μπορεί να πέσει, λέει ο Υπουργός.

– Μα τότε κύριε Υπουργέ πώς θα φωτίζεται το δωμάτιο;

Ακόμη ένα:

– Τώρα που μείναμε μόνοι μας να σε ρωτήσω κάτι;

– Φυσικά.

– Που πήγαν οι άλλοι;